ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ပြင်းသော ကော်ဖီ တစ်ခွက်

ပြင်းသောကော်ဖီတစ်ခွက်

``ဟဲ... ရွှေတစ်ပွင့်''

``ဟင်...''

သူငယ်ချင်း သစ်သစ်သီကို မော်မကြည့်ဘဲ ပြန်ထူးမိရင်း ပါးပြင်ပေါ်ကျလာသော ဆံပင်ဝဲဝဲလေးကို နားနောက်ဘက် ထိုးသွင်းထည့်မိပါသည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ်မှာ အမြဲရှုပ်နေသော ဆံပင်...

အီမိုကေ... တဲ့

မီမိုစတိုင်လ်... တဲ့

သူများတွေထားလို့ လိုက်ထားတာ.. ကြိုက်လွန်းလှတာ မဟုတ်။

ဆံပင်စ,တွေက နားထဲထိုးသွင်းထည့်ပေမယ့် မဝင်ဘဲ လျှောခနဲ ပြန်ကျလာပြန်သည်။

``ပန်းအလိမ္မာ လာနေပြီ''

``ဟုတ်လား''

သစ်သီက အကြောင်းသိနေတော့ သတင်းပေးလာပါသည်။ ပန်းအလိမ္မာသူကလေးက ရွှေတစ်ပွင့်၏ အားကျငေးမော အထင်တကြီး စိတ်ဝင်စားခံရသူလေး။

မိန်းကလေးချင်း တူပေမယ့် ဘဝချင်းကမတူ တခြားစီ။

ပန်းအလိမ္မာက ပြီးပြည့်စုံသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် ပြည့်စုံလိုက်ဖက်သည်။

ရုပ်ကလေးပဲ ကြည့်မလား...

အရည်အချင်းလား...

မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းလား…

အားလုံး အားလုံး ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံလှပသော ဘဝမျိုး။

ရွှေတစ်ပွင့်တို့ မြင်တိုင်း ငေးမယ်ဆိုလည်း ငေးလောက်ပါပေရဲ့။

သည်သင်တန်းမှာ.. ပန်းအလိမ္မာ၏ ကျော်ကြားမှုက မိန်းကလေးတိုင်းထက် သာ၏ ။

``သစ်သီရေ.. ဘာလေးဝတ်ထားလဲဟင်… ကြည့်ပြီး ပြောပြ။ ဒီမှာ ပုံဆွဲလို့ မပြီးသေးဟဲ့''

``အမယ်လေး… ကိုယ့်ဟာကိုယ် လှည့်ကြည့်ပါလား''

``ပြောပြပါဆို''

``အကျႌဝတ်ထားတယ်''

``သစ်သီနော် ရွှဲ့မပြောနဲ့။ အသေးစိတ် ပြောပြပါဟယ်''

``အကျႌက အဖြူရောင်ကလေး… ပုလဲသီးကလေးတွေပါတယ်၊ တံစဉ်ပုံစံ လော့ကတ်သီးကလေး ဆွဲထားတယ်''

``အဲဒါ မနေ့ကတည်းက''

``ဟုတ်တယ်''

``ဖိနပ်က လေဒီရှူး အနက်ကလေး''

``အင်း''

``စကတ်က ပန်းဆီရော် ဖျော့ဖျော့''

``လှလား…'

``လှပါတယ်''

``ဒါပဲလား…''

``ဒါပဲ ဒီနေ့ ဘာမှ မပြင်မထားဘူး၊ နေ့တိုင်းလည်း သိပ်မပြင်ပါဘူးဟယ်၊ နင်ကသာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး ငေးမော သွားရည်ကျနေတာပါနော်…''

``သူက အရမ်းလှတယ်''

``သိပ်မလှပါဘူး ချမ်းသာလွန်းလို့ စိုပြေနုဖတ်ပြီး အဖိုးတန်နေတာ''

သစ်သီက ပန်းအလိမ္မာကို ကြည့်မရ….

ဟိုတစ်ခါက ကိစ္စကြောင့်ထင်ပါရဲ့။

ရွှေတစ်ပွင့်က သိချင်တယ်ဆိုလို့ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် မိတ်ဆက်ခဲ့ကြသေးတာ

သစ်သီနှင့်သိသော ပန်းအလိမ္မာ၏ သူငယ်ချင်းက တစ်ဆင့် မိတ်ဖွဲ့ကြတာ…

``တစ်ခါလောက် စကားပြောကြည့်ချင်လို့''

``နင်ကလဲဟယ်… အရမ်းပိုတာပဲ''

``ငါ့ဘဝမှာ သူ့ကိုအထင်အကြီးဆုံး၊ အားအကျဆုံး၊ ငါလည်း အဲဒီလိုဘဝမျိုး ဖြစ်ချင်တာ''

``ဟိ… ဟိ''

သစ်သီက ပါးစပ်ပိတ်ရယ်သည်။

``ဘာ… ဟိဟိလဲ… ရယ်သံထွက်ပြီးမှ ပါးစပ်ပိတ်မနေနဲ့၊ ဟွန်း…''

ရွှေတစ်ပွင့်တို့ မိတ်ဆက်တာကို… ပန်းအလိမ္မာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိလှပါ။ သာမန်လောက်သာ ပြုံးပြီး စကားဆိုတာ။

နောက်နေ့တွေမှာ… မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံကြရင်တောင် မသိမသာလောက်ကလေးပဲ နှုတ်ခမ်းစေ့ ပြုံးပြခဲ့သူပါ။

မာနကြီးတာလား၊ အ,နေတာလား။

``ကြည့်မရပါဘူး… အထာကြီးနဲ့''

သစ်သီက ရေရွတ်၏ ။

``ကဲပါ… ကြည့်မရလဲနေ… ငါပဲ ကြည့်တော့မယ်'' ဟု ရွှေတစ်ပွင့်က ဆို၏ ။

အမယ်လေး…

ရက်ရက်စက်စက်လှသော အကျႌကလေး… အလကား သစ်သီ ဘာမှမကြည့်တတ်။

အကျႌဖြူလွလွကလေးက နူးညံ့ခေတ်မီပြီး ပုံစံကလေးက ဆန်းလှသည်။

ပုလဲသီးကလေးတွေက ဘူးသီးပုံစံ ရှည်မျောမျောကလေးတွေ…။

ဆံပင်ကလေးကို ဘေးတစ်စောင်းထုံးဖွဲ့ပြီး စိန်နားကပ်ကလေးက နားမှ တစ်လက်လက်။

မျက်ခွံပေါ်က ရွှေရောင်လိုင်နာရည်ကလေးက နှုတ်ခမ်း၏ အလှ၊ မျက်လုံး၏ အလှ၊ နှာတံ၏ အလှကိုပိုပြီး ပေါ်လွင်စေပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မလှမ်းမကမ်း နီးနီးကလေးမှာ ရှိနေသော ရွှေတစ်ပွင့်က သူရောက်ပြီဆိုတာနှင့် လှည့်ကြည့်ပြီး အားကျအထင်ကြီးသော မျက်လုံးတွေနှင့် ငေးမောနေတော့မည် ဆိုတာကို သိသိနှင့် ပန်းအလိမ္မာက မသိသလိုလေး အိုက်တင်ပေးကာ ပဲများနေတတ်စမြဲ။

ရွှေတစ်ပွင့် ဖွဖွပြုံးသည်။

မာနကြီးခွင့်ရှိသောဘဝ...

အိုက်တင်ခံခွင့်ရှိသော အနေအထား...

ကြီးသင့်ပါတယ် မာနတွေ...

ပေးထားသော ဘဝအခြေအနေက အရမ်းကောင်းလွန်းတာကိုး။

``ကြည့်... နင် ကြည့်နေမှန်းသလို့ တမင်ပဲလုပ်နေတာ၊ မသိသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အလကား နင်ကြည့်နေတာ သူသိတယ်၊ နင် နေ့တိုင်း ကြည့်နေတာလဲ သူသိပြီးသား၊ နင်ကြည့်လေ... သူက ဘဝမြင့်လေ... နင်ကြည့်နေတာ သိသားပဲ။ ရယ်ပြလိုက်လို့ ရသားပဲ၊ အလကား ငါလုံးဂ ကြည့်လို့ကို မရဘူး''

သစ်သီစကားတွေက .. အားလုံး အမှန်တွေချည်းမို့ ရွှေတစ်ပွင့်က ချေပပြောဆိုမနေတော့ပါ။

``သူ ဘယ်လိုလူကို ယူမလဲ မသိဘူး''

``အမယ်လေး ရွှေတစ်ပွင့်ရယ်၊ နင်ကလည်း တမျှော်တခေါ် စိတ်ဝင်စားနေလိုက်တာ၊ သင်တန်းပြီးရင် ဒါတွေအားလုံး ပြီးပြီ''

``အင်း...''

ဒီဇိုင်နာသင်တန်းဆိုတော့ သင်တန်းကာလကလည်း သိပ်အကြာကြီးမှ မဟုတ်တာ။

``နာရီကလေးက လှလိုက်တာ... သူ့လက်မှာမို့လို့ ပိုလှတာလား မသိပါဘူး''

သစ်သီက ရွှေတစ်ပွင့်စကားကို မကြားချင်ဟန် ဆောင်နေ၏ ။

``ဟင်... ဟန်းဖုန်းကလေးက အပြာရောင်ကလေး ပြောင်းသွားပြီ''

``နင်ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ မှတ်တမ်းတင်နိုင်လွန်း၊ အနုစိတ် ကြည့်နေလိုက်တာ...''

``ငါက စိတ်ဝင်စားတယ်''

ရွှေတစ်ပွင့်က ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံ၏။

``ငါ အဲဒီ လိုဘဂကို အားကျတယ်''

``ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ''

``ဖြစ်တာ မဖြစ်တာက ဘုရားသခင်သဘော... ကြိုးစားတာက ငါ့သဘော''

``ငါ့မှာ ကြိုးစားပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေ''

ရွှေတစ်ပွင့်က နှုတ်ခမ်းလေး ဖွဖွကိုက်သည်။

``သူ့ကို ငေးကြည့်ပြီး အားကျစိတ်တွေ ဝင်လာရင် ငါလည်း သူ့လို ဖြစ်ချင်စိတ်နဲ့ ပိုကြိုးစားမိမယ်''

``ဒါဆို သူက နင့်ရဲ့ `စံ'ပေ့ါ''

``အင်း...ငါ့အတွက် နမူနာယူစရာ စံပြပါပဲ''

``ဒါပေမယ့်... သူက နင့်ကိုမှ မခင်ဘဲ၊ အဖက်မလုပ်ချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့''

အမှန်တရား ဆိုပေမယ့် ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါသည်။ မခင်ချင်တာကို ရွှေတစ်ပွင့်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

``သူက ငါ့ကို အဆင့်အတန်းမတူလို့ မခင်ချင်တာလည်း ဖြစ်မယ် ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဘက်က တမင်မိတ်ဆက်ပြီး ခင်ပါရစေဆိုတာကြီးကြောင့် မခင်ချင်တာလည်း ဖြစ်မယ်၊ နောက်ပြီး ငါ့အပေါ် အမြင်လည်း မှားနေနိုင်တယ်။ ငါက ငွေမက်လို့ သူ့ကို ခင်ချင်တာလား၊ သူက သူဌေးသမီးမို့လို့ ကပ်ချင်တာလား

ဘာညာပေါ့ဟာ....''

``နင်က သိသားပဲ ရွှေတစ်ပွင့်ရယ်''

``ငါက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်ဟ''

``ကံသာမကောင်းတာပါ'' ဆိုတာကို ဆက်မပြောဖြစ်အောင် နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ထားမိ၏။

ကံလည်း နောက်တော့ ကောင်းချင်ကောင်းလာမှာပါ။ အဲဒီ လို ယုံကြည်ထားချင်သည်။

တစ်သက်လုံး သည်လိုချည်းပဲ ရှိနေမှာ မဟုတ်ပါ။ တစ်ဘဝလုံး ပင်ပန်းခဲ့သော မေမေ့ကို ရွှေတစ်ပွင့်က ကောင်းကောင်း ထားချင်ပါသည်။

``နင်း အရမ်းစိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ ရွှေတစ်ပွင့်ရယ်၊ အရမ်း ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကနေ အရမ်းချမ်းသာဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ တစ်ရာတစ်ယောက် တစ်ထောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဟ၊ နင် သိရဲ့လား''

``အဲဒီ တစ်ထောင် တစ်ယောက်က ငါပဲပေါ့ သစ်သီရယ်၊ နင်ကြည့်ထား...''

``အဲဒါဆို ကောင်းတာပေါ့''

``ငါက လောဘကြီးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ပြည့်စုံရင်တော်ပါပြီ၊ ငါ့အမေကို ကောင်းကောင်းထားချင်တယ်''

ရွှေတစ်ပွင့်က တိုးတိုးကလေး ရင်ဖွင့်သည်။

``ငါ့အမေက ငါ့အတွက် အရမ်းရုန်းကန် ပင်ပန်းခဲ့တယ်၊ ငါပဲ သိတယ်''

``အင်း...''

``ငါက... ငယ်ငယ်က အရမ်းချူချာတယ်ဟ''

``ဟုတ်လား''

``ခဏခဏ နေမကောင်းဖြစ်တတ်တယ်''

``ဩော်''

``အမေ အရမ်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့မှာပဲ''

ရွှေတစ်ပွင့်က ကိုယ့်အပေါ် ငုံထားမတတ်ချစ်သော မေမေ့ပုံစံကို မျက်လုံးထဲမြင်ကာ ပြုံးမိ၏။ မေမေက အမြဲတမ်း သူမကို ချမ်းမြေ့စေသည်။

``ငါ့အမေက အရမ်းရိုးအ,တယ်... ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း၊ ငါ့ကိုလည်း အရမ်းချစ် အရမ်းအလိုလိုက်ပြီး သူ့တစ်ဂလုံး ငါ့အတွက် ပေးဆပ်ထားတာလေ''

``အင်း... ဟုတ်တာပေါ့''

``ငါကလည်း မေမေ့ကို အရမ်းချစ်တယ်... မေမေ့ကို ကောင်းကောင်း ထားချင်တယ်၊ ငါလေ... ညဘက် အမေ့ကို မကန်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားရင်တောင် တရေးနိုးရင် ထပြီး ဦးချတယ် သိလား''

ရွှေတစ်ပွင့် ဈေးဗန်းခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ပင်ပန်းလွန်းခဲ့သော သူမငယ်ငယ်က မေမေ့ပုံရိပ်တွေကို ပြန်သတိရပြီး မျက်ရည်လည်သွား၏။ မေမေ့ကို အရမ်းသနားသည်။

``မေမေက ငါ့ဘဂ၊ ငါ့အတွက် အမြဲ နံပါတ်တစ်ပဲ ငါမေမေ့ကို ဘယ်လိုချစ်မှန်း မသိဘူး၊ မေမေ မရှိတော့မယ့် တစ်နေ့ကို တွေးမကြည့်ရဲဘူး သိလား၊ တရားမရှိဘူးပဲ ဆိုဆို သိပ်ကြောက်တာပဲ''

``ဖြစ်ရမယ် ရွှေတစ်ပွင့်ရယ်''

``အားလုံးလည်း အမေက မွေးလို့ သမီးဖြစ်လာကြတာတွေပါ၊ ဒါပေမယ့်... ငါလေ ငါ့အမေကိုချစ်တဲ့ အချစ်က တခြားသမီးတွေထက် သာကိုသာတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်''

သစ်သီးက တီးတိုးရယ်၏ ။

ဘယ်ကဘယ်လို ပန်းအလိမ္မာအကြောင်း ပြောရင်းကနေ မေမေ့အကြောင်း ရောက်သွားလဲ မသိပါ။

*

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်အိပ်ရာတည်း အတူတူအိပ်တာမို့ မေမေ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မအိပ်သေးတာ ရွှေတစ်ပွင့် သိသည်။

ရွှေတစ်ပွင့်က မေမေ့ကို ဖက်ခွပြီးမှ အိပ်တာ၊ သူငယ်ငယ်ကတည်းက…

သည်ညတော့ မေမေက ရွှေတစ်ပွင့် အိပ်ပျော်အောင် အသာကလေး စောင့်နေသည်။

မေမေ ဘာတွေချက်ပြုတ်ပေးဖို့ လက်ခံထားပြန်ပြီလဲ မသိပါ။

မေမေ့အစီအစဉ်ကို သိချင်တာမို့ ရွှေတစ်ပွင့်က အသာကလေး အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်။

ထင်ထားသလိုပါပဲ မေမေက ရွှေတစ်ပွင့်ဖက်ထားသောလက်ကို ဖယ်ချထထိုင်ပြီး ဆံပင်ကို ဘီးဆံပတ်ပြင်ပတ်သည်။

ကုတင်ထက်ကနေ အသံမကြားအောင် ဖွဖွဆင်းသွားတော့ ရွှေတစ်ပွင့် ရယ်ချင်၏ ။

မေမေ့နောက်က အသာလိုက်ခဲ့၏ ။

မေမေက မီးဖိုချောင် နံရံကပ်ဘီရိုကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဘာတွေ ထုတ်ယူနေမှန်း မသိ။

``မေမေ

``အမယ်လေး''

ရုတ်တရက်အော်လိုက်တော့ မေမေ လန့်ဖျပ်ကာ သွား၏ ။

``လန့်လိုက်တာ သမီးရယ်''

``မေမေမှ မရှိုးသားတာ လန့်မှာပေ့ါ''

``ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်အေ… ငါက ဘာမရိုးသားလို့လဲ ပြောပုံက အမေကို…''

``သမီးမကြိုက်တာ ခိုးလုပ်ချင်တယ်.. ပြော ဘာတွေ အော်ဒါလက်ခံထားပြီလဲ''

``ကျောက်ကျောနဲ့ ရွှေချီပါအေ''

``လုပ်ပြီ''

``အပိုဝင်ငွေ ရတာ ပေ့ါ''

``မေမေ''

အဲဒါတွေ ရွှေတစ်ပွင့်မကြိုက်တာ မေမေသိ၏ ။ မေမေက ရွှေတစ်ပွင့်အတွက် ကော်ဖီပျော့ပျော့တစ်ခွက် ဖျော်ပေးပါသည်။

``မနေ့ကလည်း တစ်အိမ်ကျော်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ သွားချက်ပေးတယ် မဟုတ်လား''

ရွှေတစ်ပွင့်က စစ်ဆေး၏ ။

``မေမေက ညာလို့လား… ဟုတ်တယ်လေ ချက်ပေးတယ် မေမေ့လက်ရာ နို့စိမ်းခေါက်ဆွဲ စားချင်တယ်ဆိုလို့''

``မေမေနော်''

``အလကား ချက်ပေးတာပါ''

``ဟုတ်လို့လား''

``မေမေပိုက်ဆံမယူပါဘူး''

ရွှေတစ်ပွင့်က မေမေ့ကို သေချာကြည့်သည်။

``ဈေးဖိုးထဲက ပိုတာပဲ ယူလိုက်တာပါ''

``ဘာထူးလဲ သူတို့သိတာပေါ့''

မေမေက ဆက်ပြီးမငြင်းတော့...

ရွှေတစ်ပွင့်က ပင့်သက်ရှိုက်၏ ။

မေမေက ပြောလို့လည်းမရ၊ ကြုံရင်ကြုံသလို ပိုက်ဆံရမည့် အလုပ်ဆို ရွှေတစ်ပွင့်မသိအောင် ခိုးလုပ်စမြဲ။

``ရွှေတစ်ပွင့် ရှာကျွေးပါ့မယ် ဆို''

``အေးပါ...''

``အဲဒါတွေ ရပ်ပစ်လိုက်ပါတော့ မေမေရယ်'

``အေး... အေး... ခြင်ထောင်တစ်လုံး အော်ဒါရထားတယ် ချုပ်ပြီးရင် မလုပ်တော့ဘူး'' ဟု မေမေက ရယ်ပြီးပြော၏ ။

ရွှေတစ်ပွင့်လည်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။ မေမေက ရရှိလာသော ပိုက်ဆံကို တစ်ပြားမှမသုံးဘဲ ရွှေတစ်ပွင့်အတွက်ပဲ စုဆောင်းထားပေးတာပါ။ ရွှေတစ်ပွင့် အနာဂတ်အတွက် သုံးစရာရှိရင် သုံးရအောင်တဲ့လေ။

*

မမေးမိရင် အကောင်းသား...

ဘာရယ်မဟုတ် မေးမိခါမှ အရမ်းဒေါသဖြစ်စရာ ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

`ရှင်သန် ထမင်းစားနေတုန်း အေးမင်းက ဘေးမှာထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေတာ။

အရမ်းစကားများသော သူ၏ လက်စွဲတော် အပါးတော်မြဲ တောက်တိုမယ်ရ ပီအေ `မောင်အေးမင်း။

အခုတလော ခေတ်စားနေသော ဂျပန်ဆံပင်စတိုင်လ် တစ်ခုနှင့် အီကိုကေဆိုလား...။

ဘာမဆို မောင်အေးမင်းက လုပ်ပြီးသား၊ ကိုရီးယားစတိုင်လ် ဆံပင်တွေထောင်တုန်းကလည်း သူ မကျန်ခဲ့ပါ။

``အရမ်းရယ်ရတယ် ဆရာ... ဆရာသွားကြည့်ပါလား၊ တစ်ချိန်လုံးဟားရတယ်၊ အရမ်းတန်တယ်၊ ဆရာ့ကောင်မလေးနဲ့ သွားကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော် လက်မှတ်ဝယ်ပေးမယ်

``နေပါစေကွာ... မသွားချင်ပါဘူး

``ဆရာကလဲ

``ဇာတ်လမ်းသာ ဆက်ပြောစမ်းပါ

``ဟာသကားဆိုတာ ပြောပြရင် မရယ်ရဘူး၊ ကြည့်မှ အရသာရှိတာဗျ

``လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ

``တကယ်ပါ ဆရာ

``ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့တော့ နားမထောင်တော့ဘူး၊ နားညည်းတယ်...
’’

`ဆရာ သွားကြည့်လိုက်ပါ… ဆရာ့ကောင်မလေးလည်း
သွားချင်ရှာမှာပဲ''

``ဝင်ပါပြန်ပြီ နေရာတကာ…''

``သူ့ဟာသူ သွားကြည့်… ရတာ ပဲ''

``ဟာ ဘယ်တူပါ့မလဲ ဆရာနဲ့ လက်ချင်းချိတ်ပြီး….''

``မဟုတ်တာတွေကွာ..''

ရှင်သန်က ခေါင်းရမ်းလိုက်၏ ။

``နေစမ်းပါဦး၊ ငါ့ကို ဇွတ်တိုက်တွန်းနေရအောင် မင်းမှာ
ရည်းစားရှိနေပြီလား''

``ဟာ မရှိပါဘူး….''

``မင်း မလျှိုနဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြော''

``ဘုရားစူး မရှိတာပါဆရာ၊ ရှိချင်လွန်းလို့ မှန်မှန်ပြော
မြန်မြန်ရည်စားရပါစေဗျာ…''

ရှင်သန်က အေးမင်းအဖြစ်ကို အော်ရယ်မိ၏ ။ တတ်လည်း
တတ်နိုင်တဲ့ကောင်။

``ဒါဆို မင်က ဘယ်သူနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာလဲ… ပြော''

အေးမင်းက `ဆရာရယ် အထင်ကြီးလိုက်တာ ဇွတ်စစ်နေတော့တာပဲ''
ဟု ရယ်ပြီး…

``ဦးမော်ထူးတို့ လင်မယာနဲ့ပါ ဆရာရယ်'' ဟုဝန်ခံ၏ ။

``ဘာ''

ဒူးနှင့် ခက်ရင်းကို ခဏချထားပြီး… ရှင်သန် အံ့အားသင့်ကာ ယုံရခက်သွား၏။

``မင်း တကယ်ပြောနေတာလား

``တကယ်ပေါ့ ညာစရာလား ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကောင်မလေးရှိရင် ဆရာ့ဆီ ခေါ်လာပြရမှာပေါ့၊ ဆရာ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးရှိတာ ကျွန်တော်တို့က အားကျအထင်ကြီးနေရတာ ဗျ…

``ဦးမော်ထူးတို့လင်မယား ဟုတ်လား

``ဟုတ်ပါတယ်ဆို

``ဦးမော်ထူး မိန်း ပါတာပေါ့

``ပါတယ်လေ

``ဟုတ်လား

ရှင်သန်၏ လေသံက အင်မတန် အေးတိအေးစက် နိုင်သွား၏။

အရမ်းခံရခက် နာကျင်သွားတာကိုလည်း သိလိုက်သည်။ မောင်အေးမင်းတော့ သိမှာမဟုတ်ပါ။ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ…

``ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရယ် ဟု မေးလာ၏။

ရှင်သန်က ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်နေ၏။

``ပြောပါ ဆရာ၊ ဦးမော်ထူးတို့လင်မယား ဘာဖြစ်လို့လဲ

``ဦးမော်ထူးမိန်းမ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ငါ့ဆီက လစာကြိုထုတ်တယ် ´´

``သြော်… ဟုတ်လား

အေးမင်းက အံ့သြပုံမရ။ သူကတော့ အညာခံလိုက်ရတာ အရှမ်းခံပြင်းသည်။

``ငါက ညာတာမကြိုက်ဘူး''

``ဦးမော်က ညာနေကျပဲ''

``ငါ လက်မခံဘူး''

``ဆရာက ပေးတာကိုး''

``ငါ ဘာလို့ ပေးတာလဲ''

``ဆရက သဘောကောင်းလို့ပေါ့`'

``ပြီးတော့ရော...''

``သနားလို့ပေါ့''

``အဲဒီ သနားတာကို စော်ကားတာ၊ သဘောကောင်းတာကို အခွင့်အရေးယူတာ၊ စေတနာကို တန်ဖိုးမထားတာ၊ တောက်... တွေ့ကြသေးတာပေါ့... ငါက သူများအညာ ခံမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး... ဦးမော်ထူးလိပ်စာ ပေးစမ်း''

``ဟာ... ဆရာ လိုက်သွားမလို့လား''

``အေးလေ''

``စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာ''

``လုပ်ရမှာပဲ''

မောင်အေးမင်းက မျက်နှာပျက်နေ၏ ။

သူ့ကြောင့် အလိမ်ပေါ်သွားတာ သူ့စနက်မကင်း။

သူ့ကို ဦးမော်ကြီး ဒေါသဖြစ်တော့မှာ...

``ဒါကြောင့် မနက်က မျက်ခုံးတွေ လှုပ်တာ သူများပြဿနာကြားထဲ ဝင်မိပြီ''

ရှင်သန်က စကားမဆိုဘဲ ထမင်းဆက်စားနေ၏။ ဘာမဟုတ်သော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး ထမင်းစာ ပျက်တာမျိုး မဖြစ်ချင်။

စေတနာတွေ အစော်ကားခံရပြီးပြီ၊ နောက်ထပ် ဒေါသတွေ ပူလောင်မှုတွေနှင့် ပေးဆပ်ရဦးမှာလား။

တော်လောက်ပြီ။

သူ့ကို လိမ်ညာစော်ကားသွားသည့် ဦးမော်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူရမည်။

သူ ဒါမျိုးကို ခွင့်မလွှတ်တတ်ပါ။ သည်းမခံတတ်ပါ။ သူကလူတစ်မျိုး ကောင်းရင် အရမ်းကောင်း၊ မကောင်းတော့ဘူးဆိုလည်း အပြတ်ပါပဲ။ လုံးဝ မကောင်းတော့တာ...

ဦးမော်... ဦးမော်... ရှင်သန်ကို သူ လိမ့်ညာလှည့်ဖြားလို့ ရမတဲ့လား...

သူ့ကို လျှော့တွက်လွန်းပါသည်။

အခွင့်အရေးကို နင်းပြီး ယူတတ်သော အကျင့်ကို ပျောက်သွားအောင် လုပ်ရမည်။

သည့်အတွက် သူ့ဘက်က သေချာပါမှ... ဦးမော်မိန်းမ အမှန်တကယ် ကျန်းမာနေကောင်းနေတာကို မျက်စိနဲ့ မြင်အောင် သွားကြည့်ရမည်။

ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်ပြီး မျက်နှာငယ်နှင့် ဗလောင်းဗလဲပြောပြီး လခကြိုတင်ညာယူသွားတာ မခံချင်စရာလည်း ကောင်းသည်။ သူ့အားနည်းချက်ကိုလည်း သိသာပေါ်လွင်စေသည်။ နောက်ဆို

သနားစိတ်ကိုလျှော့မှ... အယုံလွယ်တာကို လျှော့မှ။

သူ့ကို လူတွေက ဝေဖန်ကြသည်။ မှတ်ချက်ချသည်။ သူဟာ အတ္တကြီးသူ၊ မာနကြီးသူ၊ လောဘကြီးသူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သူ၊ အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့သူ တဲ့။

ဟုတ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ...

အဲဒီ လောက် ပြတ်သားအေးစက်နေတာတောင် လိမ်ညာဝံ့သူက ရှိသေးသည်။

ရှင်သန့်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သည်။

မလွယ်ပါလား။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ဆက်ဆံရ တော်တော်ခက်သည်ပဲ။

ဘာတွေမှန်းကို မသိပါ။

မဟုတ်တာပြောပြီး လိမ်ညာအခွင့်အရေး ယူတတ်တာကို သူ အမုန်းဆုံး။

*

ရှင်သန့်က လေ့ကားကျဉ်းကျဉ်း မှောင်မှောင်ကလေးနှင့် တိုက်အဟောင်းလေးကို ကြည့်ကာ ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏ ။

``ဟိုး အပေါ်ဆုံးထပ် ခြောက်လွှာဆရာ''

``ဘယ်လား၊ ညာလား''

``ဘယ်... မဟုတ်ဘူး ညာ''

အရေးထဲ ဘယ်ညာကို မှန်အောင် ခွဲခြားမပြောနိုင်သူ မောင်အေးမင်းက တမှောင့်။

``မင်းကို... ကောက်ရိုးခြေထောက် မြက်ခြေထောက် လုပ်ပေးရမယ်''

``မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာ... တိုက်ကို မျက်နှာမူရင် ဘယ်၊ တိုက်ကို ကျောပေးရင်...။

``တော်စမ်းကွာ... အပြာရောင်မိုးကာ ဖျင်ကာထားတဲ့ အခန်းလား...''

``ဟုတ်တယ်''

ရှင်သန်က ရှင်းအောင်မေးပြီး လှေကားပေါ် တက်လာ၏ ။ မောင်အေးမင်းက မလိုက်ရဲဘူးဟု ငြင်းတာကြောင့် ကားဘေးမှာ ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။ ဖွတ်မခေါ်ချင်။ သူက `ချွန်တယ်' အထင်ခံရမှာ စိုးရွံ့နေတာ ဦးမော်ကလည်း အေးမင်းဆို နိုင်ပြီးသား။ နိုင်မှာပေ့ါ ဦးမော်မိန်းမရဲ့ တူမကလေးကို သူက ပိုးပန်းနေတယ်ဆိုလား....။

``ဒီကပဲ စောင့်''

``စိတ်ချပါ ဆရာ''

တော်တော်အားကိုးရတဲ့ တပည့်၊ တိုက်ခန်းဂအထိပင် လိုက်မပို့။ ရှင်သန်က နားလည်ပေးလိုက်ပါသည်။

`စကား စကား ပြောပါများရင် စကားထဲက ဇာတိပြ' ဆိုသလို ပြောရင်းပြောရင်း ပေါ်ကုန်တာ...

ပြောတာက ဟာသဇာတ်လမ်း...

``ဆရာ''

``ဘာလဲ''

`ပြေပြေလည်လည် ပြောပါ''

``မင်း မရှည်ပါနဲ့... ငါသဘောပါ''

ရှင်သန်က .... ဒေါသနှင့် လှေကားကို ပြေးတက်ခဲ့၏ ။ လှေကားတက်လျှင် ဖြည်းဖြည်းတက်ရတာ ပိုမောသည်။ ပြေးတက်လာပြီး ထိပ်ရောက်မှ အခန်းရောက်မှ နားလိုက်တာ ပိုကောင်းသည်။

ဟူး... မောလိုက်တာ??

သူ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ အမောဖြေမိပါသည်။ ပြီးမှ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပဲ တံခါးလာဖွင့်ပါသည်။

ဦးမော်လည်း မဟုတ်...ဦးမော်မိန်းမလည်း မဟုတ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ဘယ်သူလဲ...

ဦးမော်မှာ သမီးရှိတယ်လို့လည်း မကြားဖူးပါ။ စွပ်ကျယ်ပုံစံ လက်ပြတ်အကျႌကလေးနှင့် ဒူးဆစ်ဖုံး ဘောင်းဘီနှင့် လက်မှာလည်း ဆပ်ပြာမှုန့်တွေ အဖွေးသား။

``ဦးမော်အိမ်လား??

``ဟုတ်??

စူးလက် နက်စိုသော မျက်လုံးကလေးနှင့် မျက်တောင် ရှည်ရှည်မည်းမည်းခဲခဲများ ဝန်းရံပြီး မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်မို့မို့နှင့် အင်မတန် ရှားပါးလှသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

သူ့ဆီမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စိုက်တန့်နေသော ထိုမျက်ဝန်းလှလှ၏ အကြည့်ကြောင့် သူတစ်မျိုး ဖြစ်သွားရတာ အမှန်။

ထို့ကြောင့်... အခန်းထဲကို ကမန်းကတန်း ဝင်မိ၏ ။ ကောင်မလေးက နောက်ဆုတ်ကာ ဖယ်ပေး၏ ။ သူက ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ကြွေပြားပေါ် ခြေချမိရုံနှင့် လူက

လျှောခနဲ ချောသွားပြီး ဘိုင်းခနဲ ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲကျသွား၏ ။

``အား...''

ဘာမှမနာဘဲ ရုတ်တရက် ယောင်အော်မိတာပါ။ ကောင်မလေးက စိတ်ပူသွားပြီး....

``ဟယ်တော့... ဒုက္ခပဲ၊ ရှင်ချောလဲသွားပြီလား ကြမ်းပြင်ကြွေပြားတွေ ညစ်ပတ်လို့ Warching Powder တွေ ဖျန်းထားတာ''

ကောင်မလေးက သူ့ကို ကူတွဲထူထစေ၏ ။

``ဟာ... ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ အကျႌတွေပါ ညစ်ပတ်ကုန်ပြီ၊ မင်းလက်မှာ ဆက်ပြာရည်တွေနဲ့... ကျွတ်''

``ဟုတ်ပါရဲ့''

ကောင်မလေးက ပျာပျာသလဲ အကျႌတွေကို ပွတ်သပ်သုတ်ပေး၏ ။

အဲဒါမှ ပိုဆိုးကုန်ရော...

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲညစ်ပတ်ကုန်တော့...

``နေစမ်းပါ...မင်း လာမထိနဲ့''

ရှင်သန် အော်ပစ်မှ ကောင်မလေးက ဇက်ကလေးပုပြီး နောက်ဆုတ်သွား၏ ။

``ဘယ်မှာလဲ ဦးမော်၊ သူ့မိန်းမရော''

``မရှိဘူး''

``ဘာ''

``ခုနလေးပဲ အောက်ဆင်းသွားတယ်''

``မင်းနဲ့ ဘာတော်လဲ’’

``တူမ နှစ်ဝမ်းကွဲပါ’’

ကောင်မလေးက ချက်ချင်းဖြေပါသည်။

``ဒီမှာ မင်းတို့နေတာလား၊ သူတို့နေတာလား၊ ဦးမော်တို့ အိမ်ဆို’’

``ဟုတ်… တစ်ယောက်တစ်ဝက် ငှားနေကြတာပါ’’

တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးကို ထပ်ရှယ်ပြီး ငှားနေကြသတဲ့လား…

မရှိတာကို သူ အပြစ်မမြင်ပါ။ သနားတတ်ပါသည်။ လိမ်ညာလှည့်စားတာ ကြည့်မရတာ ၊ အမြင်ကတ်တာ၊ မုန်းတီးလွန်းတာ တကယ်ပါ။

``ဟိုမှာ… ထိုင်လေ’’

ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံနှစ်လုံးက ဂရန်တာရောက်နေတာမို့ သူမက လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြပါသည်။

``ကြွေပြားတွေ ဒီလောက်ချောနေတာ ငါ မလျှောက်ရဲဘူးကွ…’’

``အမှတ်တမဲ့ သတိမထားမိလို့ လဲကျတာပါ။ သတိထားရင် မဖြစ်ပါဘူး
’’

``မင်းခုံကို ဒီယူလာခဲ့’’

``ဟုတ်…’’

ကောင်မလေးက ဂရန်တာကနေ ခုံတစ်လုံးသွားမ,ယူလာ၏ ။

``ရပါပြီ ထိုင်ပါ’’

ရှင်သန်က စိတ်ရှည်ရှည် ထိုင်စောင့်ဖို့ တွေး၏ ။ လှည့်မပြန်ချင်ပါ။

လက်ပူးလက်ကြပ်မိမှ ဖြစ်မည်။

ကောင်မလေးက ဆပ်ပြာရည်ဖျန်းထားသော ကြွေပြားကို ကြမ်းသုတ်တံနှင့် လိုက်ပွတ်တိုက်နေ၏ ။

သူ တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်မိပါ၏ ။ သွက်လက်ချက်ချာပြီး ချစ်စရာရုပ်ရည်နှင့် ကောင်မလေး။

ဆင်းရဲတာလေးတစ်ခုပဲ အပြစ်ပြောစရာ ရှိသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းကလည်း အဆိုးရွားဆုံး ပြစ်ချက်ပါပဲ။

မပြည့်စုံသော ဘဝမှာ ပူပန်မှုက ကုဋေကုဋာ၊ မဆင်းရဲဖူးပါပဲ ဆင်းရဲခြင်းကို သူ ကြောက်သည်။ ခါးသီးသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သူတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ပင် မလွယ်။ အရင်ဦးဆုံး ပိုက်ဆံချေးတာက စတာပါပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေ သူ ကြုံဖူးသည်။ ဆင်းရဲသူတိုင်းကိုတော့ သူ အထင်မသေးပါ။ အများအားဖြင့် သူ သိကျွမ်းခဲ့သော ဆင်းရဲသူတွေက အခွင့်အရေး ယူလွန်းသည်။ အားမနာတတ်ပါ။

``ခဏနော်''

ကောင်မလေးက လက်ကလေးပြပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား၏ ။ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ထွက်လာပြီး ဖန်ခွက်ကြည်ကြည်လေးနှင့် ရေတစ်ခွက် ယူလာ၏ ။

``သောက်ပါ''

အမောပြေတိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူ မသောက်ချင်ပါ။

လက်ကာပြပြီး ခေါင်းရမ်းမိ၏ ။

``ရေမဆာပါဘူး''

``ရှင်က အကြွေးလာတောင်းတာလား''

ကောင်မလေးက စပ်စုသည်။

သူက မဖြေဘဲ ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေလိုက်၏ ။ ရုပ်ကလေးလှသလို... အသံကလေးလည်း ဆွဲအားရှိသည်။ ညင်သာနူးညံ့သော အသံချိုချိုကလေး။

မဖြေဘဲ ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေသောသူ့ကို ကောင်မလေးက တစ်ချက်ရယ်ပြပြီး သူ့ကြမ်းပြင် သူလိုက်သုတ်နေ၏ ။

ရှင်သန့် ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏ ။

ဘယ်အချိန်ထိ ထိုင်စောင့်ရမှာလဲ။

``ဘယ်သွားတာလဲ''

``ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေ''

``ဟာကွာ.... မင်း စောစောက ပြောပါလား''

``ရှင်...''

``တောက်... ဘာမှန်းမသိဘူး''

ရှင်သန့်က ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်၏ ။

သူ အခိပ္ပါယ်မဲ့ အချိန်ထိုင်မဖြုန်းနိုင်။

အထူးသဖြင့် ဦးမော်လိုလူကို သူက စောင့်စရာလား၊ စောင့်ဖို့ မလိုအပ်ပါ။

``ပြန်တော့မလို့လား''

``ဟုတ်တယ်''

ကောင်မလေးက တံခါးလာဟပေး၏ ။

ရှင်သန်က လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ရွှေတစ်ပွင့် တံခါးကို အသာပြန်စေ့ပြီး ပင့်သက်ရှိုက်၏ ။

ဘယ်လိုလူကြီးလဲ… ရင်တုန်လိုက်တာ။

သူ့အကြည့်က ဘာလို့ ဒီလောက် ရဲတင်းတာပါလိမ့်။

စားမတတ်၊ ဝါးမတတ် ထွင်းဖောက်မတတ် မာနကလည်း ကြီးပ၊ ဒေါသက ပိုကြီးသေး၊ ကြောက်စရာကြီးပါလား။

ပခုံးလေးကျုံ့ကာ ရွှေတစ်ပွင့်က ကြမ်းသုတ်တံကို ရေချိုးခန်းထဲ သွားဆေးသည်။ ရေညှစ်သည်။ ပြီးမှ ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာ၏ ။

မေမေကလည်း အခုထိ တက်မလာသေးပါလား၊ ဗိုက်က ဆာလှပြီ။

မေမေချက်ထားသော ငါးကလေးအိုးကပ် ဆီပြန်ကို ဟင်းအိုးဖုံး ဖွင့်ကြည့်တာ သုံးကြိမ်မကတော့ပြီ၊ တညင်းသီးပြုတ်နှင့် ငါးပိတို့စရာနှင့် ကင်းပွန်းချဉ်ဟင်းချိုနှင့်….။

မေမေ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာလျှင် ထမင်းစားတော့မည်။ မေမေက ချုပ်ပြီးသား ခြင်ထောင် သွားပို့တာ၊ ခြင်ထောင်နှစ်လုံး အော်ဒါရလို့ပါ။ မေမေက ဘာမဆို အကုန်လုပ်သည်။

ရွှေတစ်ပွင့်အတွက် ပိုက်ဆံရှာတာပါ…။ ရွှေတစ်ပွင့်တားလည်း မရပါ။ မသိအောင် ခိုးလုပ်တာလည်း ရှိသည်။

``မေမေနော် မေမေ သမီးမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး လုပ်၊ မေမေပဲ ငရဲကြီးမှာ��

``ကြီးစမ်းပါစေတော်��

ရွှေတစ်ပွင့်ခြောက်လည်း မေမေက မကြောက်ပါ၊ ဖြုံပင် မဖြုံ။

``မေမေနော် ပြောစကား နားမထောင်ရင် ယောက်ျားယူလိုက်မှာ''

``အမယ်လေး ယူစမ်းပါတော်... ကျေနပ်လွန်းလို့၊ မေမေက သတို့သမီးအမေ လုပ်ချင်နေတာ၊ ယူ... ယူ မြန်မြန်ယူ''

``သတို့သမီး လုပ်ချင်တာ ဟုတ်လား''

ရွှေတစ်ပွင့်က မေမေ့ကို တမင်စ,တာပါ။

``လုပ်စရာလား အဘွားကြီး ဖြစ်နေပြီ''

``မေမေ သူငယ်ပြန်ပြီလားလို့''

``ကြည့်စမ်း... ယောက်ျားမရသေးဘူး၊ ငါ့ကို မလေးမစား လုပ်နေပြီ''

ရွှေတစ်ပွင့်က မေမေ့ကို စကားနဲ့ အနိုင်ယူပြီး ပြောနေကြပါ။

မေမေရယ်...

အဲဒီ လူကြီးကို မေမေမြင်ရင် သဘောကျမှာ၊ ငါ့သားမက်သာ ဖြစ်လိုက်ရင်လို့ တွေးမိမှာ...။

အားကိုးချင်စရာ၊ မှီတွယ်ချင်စရာ ယောက်ျားပီသလွန်းသော ပုံစံနှင့်....

ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ချမ်းသာတာ သိသာ၏ ။

သူ... ဘယ်သူများလဲ။

ဦးလေးမော်ကို မေးကြည့်ရမလား။

မေးကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ...

သူကဖြင့် ရွှေတစ်ပွင့်ကို ရှိတယ်လို့ ထင်တာမဟုတ်၊ မတူမတန်သလို လုပ်သွားတာ။

ရွှေတစ်ပွင့်က မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းစူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချ၏ ။

``အမေ့...''

တစ်ခုခုကို ထိုင်မိတာမို့... ကပျာကယာ ဆွဲထုတ်ကြည့်မိတော့... ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး။

ဒါ... သူ ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာ။

ချော်လဲတုန်းက ပြုတ်ကျသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အောက်ဆင်းပြီး လိုက်ပေးရမလား။

အိုး... မပေးနိုင်ပါဘူး။

သူ့ဟာသူ ကျကျန်ရစ်တာပဲ သူလာယူပေ့ါ။

ပုံစံက ရွှေတစ်ပွင့်ကို အဖက်မလုပ်ချင်သလိုကြီး။ ဘာလို့ သူ့ဖုန်းကို တကူးတကန့် သွားပေးရမလဲ နေပါစေ။

ကျကျန်ရစ်တာသိရင် သူဆက်သွယ်မှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ခြောက်လွှာကို ထပ်တစ်ကြိမ် တက်စမ်း။

မောပါစေ ညောင်းပါစေ၊ ချွေးတွေ ပျံ့ပါစေ။

ရွှေတစ်ပွင့် တစ်ယောက်တည်း ရယ်ပြီး ဟန်းဖုန်းကို အခန်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးထဲ သွားထည့်ထားလိုက်၏ ။

သူများပစ္စည်းမို့ ပိုင်ရှင်ဆီရောက်အောင် ပြန်ပေးရမှာပါ။ သူမ သိပါသည်။

ကိုယ့်ကြောင့် သူချော်လဲသွားတာပါ၊ ကြွေပြားကို ဆပ်ပြာရည်တွေ

ဖျန်းထားမိတာကိုး... ချော်လဲသွားလို့ သူ ရှက်ပြီး ပုပ်သိုးနေတာများလား။

``ဟိ...ဟိ...ဟိ''

အခုမှပဲ သူ ချော်လဲတာတွေးပြီး ရယ်မိ၏ ။

ဗိုင်းခနဲ ဖင်ထိုင်လျက်သား ကျသွားတာ။

သူ မျက်နှာ အရမ်းပျက်သွားတာ ပြန်မြင်ယောင်မိတော့လည်း သူ မာကျောအေးစက်မှုကို တစ်ဝက်မကျ ခွင့်လွှတ်မိပါသည်။

*

``ဟုတ်လား''

သစ်သီစကားကြောင့် ရွှေတစ်ပွင့် စကားမဆိုနိုင်အောင်ပင် မျက်နှာကလေး ပျက်သွားရ၏ ။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်ပါ။

တမင်ထားခဲ့တာလား၊ ကွက်ချန်ခဲ့တာလား၊ တကယ်ပဲ မေ့သွားတာလား။

မေ့တာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

မဖိတ်ချင်လို့သာ ဖိတ်စာမပေးတာပေါ့...။

ရှင်းရှင်းကလေးပဲဟာ...

ရှင်းရှင်းကလေး မဟုတ်။

ရှင်းရှင်းကြီးပါ။

ပန်းအလိမ္မာ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မွေးနေ့ပွဲအတွက် အားလုံးကို

ကမ်းထားသော မွှေ့နေ့ဖိတ်စာလှလှ။

သူများဆီက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ယူကြည့်ရမှာလား၊ ခင်ချင်ပါတယ်ဟု မိတ်ဆွဲဖူးသူတစ်ယောက်ကို အသိအမှတ်မပြုတာ ခံရခက်စရာပါ။

ပန်းအလိမ္မာက မွေ့တစ်ပွင့်ကို ဖိတ်စာမပေးတာ ဘာကြောင့်များလဲ… စဉ်းစားမရ။

``မွေ့တစ်ပွင့်''

``ဟင်''

``ဖိတ်စာကြည့်မလား ငါ သွားယူလာခဲ့မယ်''

သစ်သစ်သီက မေးလာ၏။

မွေ့တစ်ပွင့် ဖြေသာအောင် တစ်ခုခု လုပ်ချင်သော သစ်သီ၏ စေတနာကို သိသည်။

သူက အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်တာ။

သို့ပေမယ့် သူ့စကား သူ့အပြုအမူက လူကို ပိုပြီးအနေရခက်စေသည်။

ပိုလေးအောင် ဆားခပ်နေသလိုပင်။

တကယ်ဆို ရေထိုးရမှာ… ပေါ့သွားအောင်။

``မသိလိုက်မသိဘာသာပဲ နေပေးပါ သစ်သီရယ်၊ ငါ မနေတတ်လို့ပါ''

``နင်က အလကား အထင်တကြီး အရေးလုပ်နေတယ်၊ ဟိုကဖြင့် ခင်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ နင့်ကို မတူမတန်သဘောထားတာ…''

``အဲဒီ လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ''

``ဘာ မဟုတ်တာလဲ''

``တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပါ''

``ဘာတစ်မျိုးလဲ''

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်သီ လုံးဝမကျေနပ်နိုင်။

``ငါက တကူးတကန့် စိတ်ဝင်တစားကြီးလိုက်ပြီး ခင်မင်နေတာ၊ သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်နဲ့ တူတယ်''

``တော်ပါတော့ ရွှေတစ်ပွင့်ရယ်... နင့်ဟာက နားလည်ပေးတာ လွန်သွားပြီ''

``အေးပါ၊ ငါ သူ့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး မခင်တော့ဘူး''

``တကယ်လား''

ထိုစကားကို သစ်သီ အရမ်းဝမ်းသာသွားပုံ ရပါသည်။ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ အသာထား၊ ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် နေစေချင်တာ ရွှေတစ်ပွင့်ကို။ ပြီးပြည့်စုံသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာနှင့်ပဲ အောက်ကျနောက်ကျ လိုက်ခင်မင်ရမှာလား၊ မိတ်ဖွဲ့ရမှာလား။

``တကယ်ပေါ့''

``ရွှေတစ်ပွင့် နင်တကယ်နော်''

``အင်းပါ''

``ယုံလိုက်မယ်''

``လုံးဝ ယုံထားလိုက်''

``အဲဒါဆို မွေးနေ့ပွဲ မဖိတ်လည်း သွားမလား''

သစ်သီက မေးလာ၏။ ရွှေတစ်ပွင့်က ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။ သစ်သီ မသိသေးလို့ပါ။

ရွှေတစ်ပွင့်က ပြတ်ပြီဆို… လှည့်မကြည့်တတ်သူပါ။ ဘယ်တော့မှ နောင်တလည်း မရတတ်ဘူး။

``ရှက်လို့လား''

``မရှက်ပါဘူး''

``ဒါဆို မွေးနေ့ပွဲ သွားမယ်''

``မသွားပါဘူးဟာ မွေးနေ့ရှင်က မလာစေချင်လို့ တမင် မဖိတ်တာ သွားစရာလား''

``နင် သွားချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ နင့်မဖိတ်လို့ ခံစားနေရတယ် မဟုတ်လား''

``တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်တာပေါ့''

``လာပြန်ပြီ ဒီတစ်မျိုး''

``တစ်မျိုးရှိတာ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရခက်လို့ သုံးနှုန်းလိုက်တာပါ… တစ်ခုချင်းပြောရရင် ရှည်နေမယ်လေ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိနေတာတွေ ခြုံငုံပြီး ပြောလိုက်တာ''

``ထားပါတော့''

``ငါ… မွေးနေ့ဖိတ်စာကလေးတော့ ကြည့်ချင်တယ်''

ရွှေတစ်ပွင့်စကားကြောင့် သစ်သီက သွားယူလာပေး၏ ။

``ရော့…''

သစ်သီက ဘယ်လိုပြောပြီး ယူလာတာလဲ မသိပါ။ ဖိတ်စာပေါ် နာမည်ရေးပြီး အဖိတ်ခံရသော ကောင်မလေးက ဖိတ်စာကို အပိုင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ပန်းအလိမ္မာ၏ မွေးနေ့ဖိတ်စာကို မက်မက်မောမော တန်ဖိုးမထားပါ။

ဪ... အဆီအငေါ် မတည့်သော အဖြစ်အပျက်တွေ။

အလေးအနက် မထားသူတွေကိုတော့ ... တကူးတကန့် နာမည်ကို ကွန်ပျူတာနှင့် ရိုက်ပြီး ကျကျနန ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရတာ ။ ရွှေတစ်ပွင့်ကျတော့...

ဘာရယ်မဟုတ် မျက်ရည်လည်ချင်သည်။

ကိုယ်ကဖြင့် သူ့ကို `စံ' ထားပြီး ခင်မင်လိုက်ရတာ ၊ သူကကျတော့ မွေးနေ့ဖိတ်စာကလေး တစ်စောင်ပင် မကမ်း။

``ရွှေတစ်ပွင့်''

``ဟင်...''

``ပန်းအလိမ္မာက တော်တော် မောက်မာတယ်''

``ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ''

``နင့်ကို မဖိတ်တာ မေ့သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင်က လက်မခံဘူးလား ''

``လက်ခံပါတယ်'`

``ဒါနဲ့များ...''

``ငါ နင့်ကို ကတိပေးပြီးပြီပဲ သစ်သီရယ်၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ သူ့ကို လုံးဝလုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး နင်စိတ်ချ ယုံလိုက်''

မွေးနေ့ဖိတ်စာကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ပြောနေတော့ ယုံရခက်ခက်ရယ်။

ဟုတ်ပ့ါမလား... ပန်းအလိမ္မာနှင့် ပတ်သက်ရင် အဖြစ်က သည်းသည်းရယ်။

ရွှေတစ်ပွင့်က နာကျင်စွာ ပြုံး၏ ။

အောက်ကျနောက်ကျ လိုက်ခင်မင်မိတ်ဖွဲ့ခြင်း၏ အဆုံးသတ်ရလဒ်က သည်လိုလား။

ရှိပါစေတော့..

ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ကိုယ်ပါ။

ဆံပင်တွေကို နားရွက်နောက်ထိုးထည့်ကာ နှုတ်ခမ်းစွန်းကလေးကို ဖွဖွကိုက်လိုက်ပြီး ဖြေလွှတ်လိုက်၏ ။

ဘယ်သူမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဆန်းကြယ်လွန်းလှသော ကိုယ့်စိတ်က ပန်းအလိမ္မာကို အားကျအထင်ကြီး ခင်မင်ချင်လွန်းလှ၏ ။ ပြင်းပြင်းပြပြ ဆန္ဒတစ်ခုမို့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မိတ်ဖွဲ့အောက်ကျခံခဲ့တာ။

သို့ပေမယ့်… မျှော်လင့်တာက သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြဖို့ပါ။ ရွှေတစ်ပွင့် စိတ်ကူးသလို ဖြစ်မလာ။

ကြေကွဲအားငယ်စရာပဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

``ရွှေတစ်ပွင့်''

``ဟင်''

``နင် သူ့ကို ချမ်းသာလွန်းလို့ အထင်ကြီးတာလား''

သစ်သစ်သီက နားမလည်စွာ မေးလာ၏ ။

``မသိပါဘူးဟယ်.. ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့''

မရေမရာစကားနှင့် အဆုံးသတ်မိ၏ ။

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေက ပြောပြလို့လည်း မရ။ ဘယ်သူမှလည်း နားလည်မှာမဟုတ်။

သို့ကြောင့် တိတ်တဆိတ်နေလိုက်တာ ပိုပြီး ကောင်းပါသည်။

*